

Yxi Ilmoitus, jonga Sofia Petairn [[Pietarin](#)] Tytär Niva on nähnyt Mickelin Päivänä 1848.

Kuin minä olin Kyrkosa Michelin sunnuntaina, rupeisi minun sydämesäni palaman se ylön paldinen rakkaus, joka on Vapahtajasa, jota ej savi maja kestä voj. Koska se taivalinen tuli syttyi minun sydämeeni, tulin minä sairaxi rakkaudesta, ja juopuin, että minun ruumini voima loppui; mutta minun sydämeni tuli voimallisexi rukouksesä kaikkein lunastetuin edestä. Koska minä tunsin, että minun sydämeni tuli niin täytetyxi, etten minä enämpi hengittä voijnut: rukoilin minä, että minä saisin vielä yhden hetken rukoilla äitinin edestä, joka niin kauvon on täytynyt maatta pimeyden luollasa (Epäilyxesä); jolla ei vielä yxikän armon tähti ole koitanut: ja se myös minulle annetin. Mutta minun rukoillessani tuli vapahtaja, ja otti minun kädestäni ja käski minun lähtä kansansa katsomaan sitä oikiata Isän matta; ja hän johdatti minun yhtä kaitasta tiettä, jolla oli matkustavaisia, joista muuttamat olit kovin väsyneet ja ei enämpi käydä vojnet; mutta toiset vedit heitä käsistä. Lautamiehen Pietarilla oli koko jouko, joita hän talutti. Ja kuin minä katsoin edelläni, näin minä y[h]den, joka meni niin kiireesti, ja minä huusin hänen perhänsä, että hän odottais minua; mutta hän vastais: en minä jouda – minulla on kiiret mennä taluttamaan niitä, jotka tiellä väsyneet ovat; mutta minä en tienyt kuka se oli, sillä hän oli niin kaukana minusta. Kuin minä tulin aina edemäxi, näin minä sjelä meidän opetajame, kuinga hän talutti väsyneitä sillä kiildävällä Portillä; mutta minä viettin hänen ohitsensä, sisellä siitä portista, joka oli niin ahdas, että minä tuskin pääsin siitä läpitse; ja kaikki vaattet, jotka olit minun ylläni, jäit siihen portiin. Ja varsin kuin minä portista sisellä tulin olin minä puetetus [[puetettu](#)] kiildävillä vaatteilla, ja krunu minun pääsäni, jotka kaikki olit ulos sanomattomasti ihanat. Minun johdattajani vej minun yhteen paikkaan, josa oli suuri jouko ulosvalituuta, jotka veisaisit kiitosta ja ylistystä karitsalle. Siinä tuli minua vastan suuri Engeliten jouko, ja veit minua aina edemmäxi, josa oli toinen jouko ulosvalituuta, jotka olit paljo kirkamat, kuin net edellä mainitut. Siinä otit Engelit minun, ja asetit istuimelle ja nostit ylös ja dansaisit ympäri. Se oli niin kuin ringi, mutta toinen pää siitä oli auki. Ja kuin he laskit minun alas, toit he minulle kirjan, joka oli kirkampi kuin auringo, josta me kaikki ynnä veisasimme. Ja kuin me olimä veisanet, tuli minun tygöni muutambia, joita minä täällä olen tundenut. Minun Sisarin [[sisareni](#)] tuli myös minua tervettelemään: En minä ole kyllä händä täällä nähnyt; mutta kuitengin stunsi [[tunsi](#)] hän minun, ja sanoi olevansa minun sisarini. Mutta minä viettin aina edemmäxi, josa oli aivan pieniä lapsia, jotka olit vielä paljota kirkamat, kuin net edelliset. Net olit kaxi ja kaxi ja kaxi aina yhdessä, toinen toisensa kaulasa: dansaisit ja veisaisit, kiittäin ja ylistäin Jumalata ja vapahtajaa kaikisa. Koska minä kaikkia näitä olin katsellut, halaisin minä sjellä jo ijäisesti olla: Mutta vapahtaja sanoi: ej sinun aikas ole vielä tullut. Sinun pitä vielä mennä työtä tekemään minun viinämäesäni, ja sanomaan myös muille, ettej hejden pidä säästämän hengeänsä minun nimeni tähden: vaan hejden pitä

totuden tunnusta, ja olla uskollisen loppuun asti: niin minä kaikille uskollisille Elämä krunun annan, ja puetan heitä samankaltaisella vaattella, kuin näille kaikille on. Minä surgutelin ja sanoin, että siellä on niin paljon murhellisista, väsyneitä ja eppäileväisiä, joitten seasa minä myös muistin äitine [äitini]. Mutta hän vastaisi: Minä olen kuullut sinun rukoukses, ja olen hänelle savun [avun] andava, koska hän tarvitse. Ej sinun tarvitse muretta pitää muista murhellisista [murheellisista] ja väsyneistä: minulla on siellä niin uskollinen palvelia, joka heitä johdatta; ja hän kiitti niin paljon hänen edestänsä. Minulla tuli myös sunri [suuri] halu kiittämään, koska minä muistin, että se sama palvelia oli myös minuakin johdattanut mutta en minä tainut.

Kyllä hän minun kansani vielä muuttakin puhui, mutta en minä sitä smuista [muista]. Mutta sen Hän käski minun sanoa kaikille murhellisille ja väsyneille matka Miehillä, että heiden sotimisensa aika on niin lyhykäinen, sillä hän on pian tuleva heitä noutamaan. Mutta kuitengin käski hän heiden valvoa ja rukoilla; sillä autuas on se palvelia, jonga Herra löytä valvomasta. Sen Hän Myös sanoi minulle, mingingetän ej kaikki ole yhtä kirkat Taivasa: ja se oli, ettej kaikki ole yhtä paljo vaivaa nähnet. Net, jotka enämän olit voiva [vaivaa] nähnet, net olit kirkaimmat.

Nyt viettin minun sjeldä takaisin, ja johdatettiin kadotuxen syrjällä. — Mikä suuri muutos! — Että niin pian siirretään niidän kahden paikan välillä. voj! kuinga minä hämmästyin, koska minä näin, kuinga hirmuisesti sjellä [siellä] piinatiin niitä kadotetuita, ja kuinga surkiasti he huusit, ja kiristelit hampaitans. Minä näin Nivan Heikin vajnajan (yxi Jumalatoim mies, joka oli ennen kuollut (, kuinga kauhiasti händä piinattiin, ja kuulin, kuinga hirmuisesti hän kirois lapsiansa sentähden, että net ovat händä sinne saattanet. Tunsin minä sjellä vielä monda muutta. Niistä kaikkista kärsi Mämmin Greta vajnaja hirmuisinda vaivaa. Minä näin, että Riettan Henget paistoit händä hopia rahain ja kaikkelaisten tavarain päällä, joita hän oli Eläisäns rakastanut, ja hänen silmiänsä huvittanut niitten katsomisesta. Mutta se oli palava tuli, joka polti händä, että hän tuli niin kuin kuumain hiildein karvainen tuhka, ja meni taas kokoon. Koska minä tämän näin, pelkäisin minä kovin, että minä sinne puton. Mutta minun johdattajani sanoi: et sinä sinne puto: mutta sinun pitää katsoa kaikki, mitä sjellä [siellä] on. Ja kuin minä olin katsonut sitä ulos sano matoinda [ulossanomaton] vihelijäisyyttä, joka kadottuille [kadotetuille] Helvitisä on oleva, kaikesa ijankaikisuudesa, johdatettiin minä sjeldä [sieltä] takaperin sille paikalle, kusta Taivaiseen tie lähte kadotuxen tiellä. Sjellä oli suuri jouko Ihmisiä, joita Riettas oli pannut tulisilla perhäisillä kaulasta kiini raudoihin, ja niin talutti heitä Helvitiin. Oli taas toinen osa Ihmisiä, jotka astuit toisella jalalla Elämän tiellä, ja toisella jalalla kadotuxen tiellä [tiellä], ejkä tietänet, kuhunga heidän piti lähtemään. Muuttamat olit jos käynet, muuttaman askelen Elämän tiellä, mutta heille oli niin räskas [räskas] kuorma seljäsä, ettej he voinet tulla edemmäxi, ennen kuin he väsyit. Mutta ej se ollut synnin kuorma; vaan se oli mat ilman [maailman] rakkaus ja ahneus, josta het ej tahtone- [tahtoneet] luopua, ja kuka tiesi

ej luovukan, koska he taidaisit luopua. Helvitisä he mielellänsä luopuisit, mutta se on hiljain. Sjellä heidän täyty ijankaikisesti, rakkan tavaransa päällä paistua [;] Kuin Rietas näki heidän arveluxensa, tuli hän ja löi heitä tulisella ruoskalla, ja ajoi takaisin aika kyytiä kadotuxen tiellä [;] Yxi sjellä oli, joka tahtoi minua vettä [vetää] takaisin; se oli Nivan Niku, (Nivan Heikin poika) Mutta kuka taita meitä ryöstä hänen kädestänsä, joka meitä on suojaans ottanut? —

Minua jahdatettiin [johdatettiin] taas sitä kaita tiettä myödän, ja minä näin että sillä tiellä oli paljon Ihmisiä, ja net, jotka edellä olit, huusit niitä jälkimäisiä pian tullemaan. — Minä viettin kaikkein niiden ohitse Taivan portilla Jonga takana seisoi paljon ihmisiä, jotka tahdoit väkisin tukkia sisellä portista; ja sanoit: me uskomme kyllä pääsevämme, niin hyvin, kuin joku muu; mutta heille vastatein: mengät pois minun tygöäni te armon varkat. Totisesti sanon minä teille: En minä tunne teitä. Sillä kaikki, jotka ej tule sisellä lamma huoneen oven kautta, vaan astuvat siihän mualda: net ovat ryövärit ja varkat; engä minä muista että m-nä [minä] olisin heistä puhutellut muita, kuin nivan-Anna Lisa, joka myös oli heiden seurasans. Minä käskin hänen pyörtä takaisin, ja mennä oven kautta; muutoin hän menne kadotukseen, niin kuin minä hänelle ennen olen sanonut; mutta hän oli ääneti, ejkä mitään vastanut.

Niin minun vietiin taas Taivaisen, mutta en minä täällä keralla käynyt kuin siinä ensimeisesä paikasa, josta minun taas tuottiin kadotuxen partalle, ja vielä toisen kerran näytetin se hirmuinen paika, josta minä en enämbi puhua taita; engä minä siinä kauvon ollut: niin minun tuottin jällensä mailmaan. Mutta siitä minulla tuli paha mieli, etten minä saanut valkeita vaatteita täällä pitää, johonga minulla oli suuri halu. Mutta kuin minä ajatelin, ettej se ole kuin silmein räpäys, kuin minun niitä paitsi-oleman pitää, ja sen jälkeen saan minä niitä kanda kaikesa ijankaikkisuudesa, pahkattui [pakahtui] minun kieleni kiitoxeen: silloin taisin minä sydämestäni vuodatta kiitollisuuden uhria. Jumalalle ja vapahtajalle, joka minun an [on] pelastanut siitä kauhiasta piinastasta [piinasta], ja tehnyt alamaisexi valdakunnasans Joku teistä kuka tiesi kysy, mingelainen paika se Taivan valdakunda on? Etteko Te ole kuullet, ettej se ole mikkän paika; sillä ej se ole aika ejkä sia; mutta se on ulos sanomatoin kirkaus, ilo, riemu ja rauha py häsä Hengesä. Ja minä rukoilen sydämellisesti sitä kaikkein korkeinda, ettej yxikän enä tulis niin onnettomaxi, että hän jouduis koetelemaan, min gelainen paika se helvitti on; sillä se seisoo sittä sen vasta tiettäpi, koska sinne tullepi.

Niin minä kyllä sen nyt nähnyt olen, ja tiedän senvissin ja toden olevan: ja tiettä vät myös kaikki armon lapset, että kaikki Taivan kunnia on heille odotettava, koska ylkä tulle heitä noutamaan, ja puetta heidän yllänsä, morsian kaunistuxen, jonga minä nähnyt olen. Ej sen vuoxi, että minä parempi muita olen: mutta minun suuren Epäuskoni tähden on Hänen täyttynyt minulle näitä näyttä; sillä minä olen itsilleni häpiäxi ollut epäuskoisempi, kuin Thomas. Sillä hän uskoi, koska hän näki Hänen

lävistetyn kätensä ja jalkansa; mutta minä en ole tahtonut sitä kån uskosa [uskoa]. Nyt minun täyty uskoa vastoin tahtoni. Älkån teistä rakkat veljet ja sisaret kukkan ajatelko, että minä sen vuoxi parempi olen että tämä näkyminulle näytetty on, sille vapahtaja sano; että näit. Thomas, niin sinä uskoit: mutta autuat ovat ne, jotka ej näe, ja kuitengin uskovat. Suruttomat ej usko tätä todexi, engä minä saatta heitä tahtoa uskomaan; silla vapahtaja itse sanoo: Ellej he Mosesta ja Profetaita kuule, ej he myös usko, jos Joku kuolluista nousis ylös.

Tämän ilmoituxen on Sofia Pietarin Tytär niva Nähnyt Michelin päivänä, koska hän makais lähas kaxi tima kuolluna Pappilan kartanella, Karesuannusa. Nora on esinä pannut Sofian sanat kirjan eli papperin, ja minä allä kirjoitettu olen Noran kirjoituxen jälkeen, ulos kirjoitannut, sanasta sanaan, niin kuin Sofia on muistellut Noralle, (joka on minun vanhin Tytär): ja koska minä täsa Ilmoituxesa en ole löytännyt mitän joka olis Jumlan [Jumalan] sanaa vastan sotivainen olen minä andanut sen ulos prantistä, että se tulls [tulis] laviamalda tutuxi. Ne korkiat asiat, jotka täsa Ilmoituxesa mainitan, ovat kaikille väsyneille Matkamiehille tarpelliset tietä: ja vaika suruttomat pitävät semmoisia ilmoituxia hourauxena, olen minä kuitengin vaakutettu siitä, ettej heränet ejkä armoitetnt [armoitetut] sjelut pidä niitä ilmoituxia hourauxena, joiden perustus löyty Raamatusa. Nähtiinpä ensimeisesäkin Christillisesä seurakunnasa paljon ilmoituxia, jotka uskottin Christityildä, vaikka Pakannat pidit Christityin ilmoituxia hourauxena; ja niin se tapahtu vielä nytkin että kastetut Pakannat katsovat Christi tyin Ilmoitxet hourauxexi, ja Christillisyyden he katsovat taikauxexi. Näillä [näinä] aikotna [aikoina] on paljon Ilmoituia [ilmoituksia] nähty [nähty] Karesuannun, Jukkasjärven ja Pajalan Seurakunnisa, kusa on heräneitä Ihmiisiä, ja minä olen muutambia Ilmoituxia saanut ylös kirjoitetuxi: ja on minun tarkoitune [tarkoitukseni] ollut, että anda niitä merkillisempiä Ilmoituxia präntiin: kuitengin täyty meiden Apostolin varoitu xen jälkeen koetella hengiä, jos net ovat Jumalasta. Ej sen vuoxi, että Ilmoituxet käyvät edellä Ramattua; vaan Ilmoituxet koetellaa esinä. raamatun jälkeen, ja koska niissä ej löydy mitään, joka olis Raamatua vastan sotivainen, silloin kattottaan soveliaxi että niitä saapi lukea kokouxisa. Minä tahdon viimeisexi mainitta, että Nivan Heiki, jonga Sofia Pietarin tytär näki kadotuxesa, oli kuollut muutambia kuukausia ennen; Hän oli eläisens ollut riidasa vaimonsa ja lastensa kansa; ja vaika hän sairasti monda kuukauta, ej hän kuitengin tehnyt katumusta ja parannusta, vaan kuoli kuollesa uskosa. Mämmin Greta, joka myös nähtin kadotuxesa, oli jo kauvon aika enen [ennen] kuollut; hän oli eläisens ollut angara Mailman perän, ja petollisella viina kaupalla koonut hopia rahaa: Mutta Sofian Sisar, jonga hän näki Taivan valdakunnasa, oli kuollut silloin, kuin Sofia itse oli pieni lapsukainen: ja minä alekirjoitettu, joka olen opettaja ollut Karesuannun Seurakunnasa kolmata kymmänbä [kymmentä] ajastaika, muistan vielä, mitä tämä Sofian sisar sanoi, koska hän makais taudivuotellansa, ja tunsi kuoleman läsnä olevan: hän oli silloin Lautamiehen Pekan morsion, ja aikoi naida sen kausa [kanssa]:

L.L.L: Yxi Ilmoitus, Sofia Niva. Piteå, Tryckt hos V. R. Nygren 1850.

Mutta Minä sanoin hänellä, koska Minua oli noutu ripittämään händä; Nyt on parempi Ylkä mies tullut sinua noutamaan. Hän vastais: on tatisesti [totisesti] Engä kadu sitä joka jääpi. Ja tämä Sofian Sisar kuoli sinä vuonna 1828. Sen todistan minä tänä vuonna 1850.

Læstadius

Piteå, Tryckt hos V. R. Nygren 1850.

—

Original trycksak / Pajala kyrkoarkiv / Laestadiushandlingar /